

и сега я чувамъ — и тропнѣха ли се нѣгдѣ вратитѣ, струваше ми се, че тя ей сега ще влѣзе . . .

Всички въ кѣщи заспаха, само моитѣ морни клѣпки сънь не прѣввиваше. Въ горницата нависна черенъ мракъ, що давѣше мѣждѣщитѣ зари на кандилцето и като прѣзъ мъгла се мѣркаше златната ржка на чудотвореца, съ която той благославя милото бащино огнище.

